

N:o 7/1942.

STORA UTSKOTTETS betänkande N:o 7/1942 i anledning av landskapsnämndens framställning till Ålands landsting med förslag till revision av landskapslagen om jakt i landskapet Åland, utfärdad den 8 juni 1925, såsom denna lag lyder enligt landskapslagarna av den 8 april 1929, 31 oktober 1933 och 1 december 1938.

Landstinget, som fått mottaga finans- och ekonomiutskottets betänkande N:o 2/1942 har däröver inbegärt stora utskottets utlåtande.

Ehuru utskottet vid behandlingen av detta ärende i huvudsak kunnat förena sig om finans- och ekonomiutskottets ifrågavarande betänkande och lagförslag, hava dock, i symnerhet beträffande tiden för jakt å sjöfågel, stridiga viljor och synpunkter inom utskottet gjort sig gällande med ty åtföljande ändringsförslag, som till stor del också blivit godkända. De paragrafer utskottet sålunda föreslår ändring uppräknas här nedan jämte kort motivering:

§ 7. Det av finans- och ekonomiutskottet här tillagda sista momentet beslöt utskottet efter omröstning att såsom alldeles obehövt och eventuellt vilseledande utesluta.

§ 16. Utskottet ansåg att jakttiden för älg skulle utgå den 20 december, enär jakt icke borde få försiggå under julhelgen samt jakttiden på grund av älgkons långt framskridna dräktighet vid denna tid lämpligen kunde bestämmas från den 20 november till den 20 december. Tillika fann utskottet nödigt att i andra momentet införa ett tillägg, att utredningen över förmåga att nöjaktigt behandla för älgjakt lämpat gevär skulle styrkas genom bevis av en av landskapsnämnden godkänd person. Efter omröstning beslöts att utelämnas det av finans- och ekonomiutskottet tillagda 5:te momentet, enär det ansågs att också en icke hundägare borde erhålla möjlighet att få jaga älg och att denna rättighet icke såsom ett monopol skulle förbehållas endast hundägare, vilket vore orättvist. Beträffande sista momentet i denna paragraf beslöts att bibehålla den i nu gällande jaktlag ingående bestämmelsen att vid älgjakt skulle få användas refflat kulgevär av minst 8 millimeters kaliber, enär möjligen jägare för ifrågavarande ändamål redan skaffat sig gevär av nämnda kaliber och det vore oskäligt att dessa skulle tvingas att köpa nya gevär av minst 9 millimeters kaliber.

§ 19.

mom. 1. Majoriteten i utskottet ansåg att jakttiden för alla och s jöon re kunde utsträckas till den 31 maj, enär allan icke häckade här och ti den för sagda fågels förekomst i olika delar av landskapet varierade. Tillika fann utskottet lämpligt att hänföra skäggdopping till detta moment, då en förkortning av denna fågels fridlysningstid, på grund av att den åstadkommer skadegörelse, ansågs motiverad.

mom. 2. Efter omröstning förlängdes tiden för jakt å hane av storskrake och knipa till den 20 april.

mom. 3. Enär bergand vore en sällsynt fågel, som helt och hållet borde fridlysas, beslöts att utelämna densamma från momentet. Genom majoritetsbeslut förlängdes tiden för jakt å övriga i momentet uppräknade fågelarter till den 31 maj.

mom. 4. Såsom under mom. 1 redan nämnts skulle jakttiden för skäggdopping vara 1/10 - 31/5, varför den skulle överföras till sagda moment. Kricka, årtä och vildgås utelämnades från momentet, enär dessa fågelarter förekommo mycket litet i landskapet och därför borde fridlysas.

mom. 5. Av förutnämnda skäl ströks bergand från momentet.

mom. 8. Utskottet ansåg visserligen att ekorren på grund av dess nuvarande ringa förekomst för den närmaste framtiden borde fridlysas, men då lagen är avsedd att äga giltighet för en längre tid samt landskapsnämnden hade befogenhet att, då skäl därtill finnas, för en tid fridlysa ekorren, godkändes momentet.

mom. 9. Enligt utskottets mening bör bisamrätta, såsom varande ett skadedjur, få jagas hela året.

Beträffande § 19 i övrigt beslöts införa sådan ändring att landskapsnämnden bör höra mark- och vattenägare, då den för en tid i viss del eller vissa delar av landskapet fridlyser något vilt.

På grund av ovannämnda ändringar i 19 § skulle sista momentet där erhålla följande lydelse: Från och med den 31 maj till och med den 31 augusti är inom landskapet all jakt å nyttigt vilt förbjuden förutom å räv och bisamrätta.

§ 24. Då jakt å hare är förbjuden efter den 31 januari ansåg utskottet motiverat att ändra den tidpunkt, från vilken hund icke må begagnas, till den 1 februari.

§ 31. På samma skäl ändrades tiden i 4 och 5 momentet i denna paragraf från den 1 mars till 1 februari.

L a n d s k a p s l a g

angående jakt inom landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas härmed:

§ 1.

Jakträtt å jordlägenhets ägor tillkommer, med de undantag och de villkor nedan sägas, lägenhetens ägare; och anses såsom jakt även varje fångande av vilt. Likaledes äge allmän inrättning jakträtt å mark, som under inrättningen lyder, och stad å sitt avhysta område.

§ 2.

Äbo å kronohemman och amman, som innehar jord med ständig besittningsrätt, njute jakträtten fortsättningsvis därå tillgodo.

Vid lega av jord övergår jakträtten icke å legotagaren med mindre sådant uttryckligt i avtalet betingats.

§ 3.

Har landskapet avstått mark till samfälld ägo eller ^{till} nyttjande åt lägenheter, samfällighet eller kommun, eller har överenskommelse om oskiftad skogsmarks användande för gemensam räkning till ständigt skogsbruk eller annat ändamål mellan delägarene slutits och blivit godkänd, ankomme å delägarene att besluta, om, i vad mån och under vilka villkor jakt må där städas idkas; och vare enskild delägare förbjudet att där förinnan å den mark idka jakt.

Beslut, som nu nämnts, skall skriftligen avfattat och av delägarene underskrivet eller, där det genom åtgärd av kommunalfullmäktige tillkommit, medelst utdrag ur fullmäktiges protokoll underställas landskapsnämndens prövning; och skall stadfästelse därå meddelas, såframt beslutet icke innehåller avvikelse från föreskrifterna i denna eller allmän lag. Kunna delägarene ej samsas, lägga domstolen i orten dem emellan.

§ 4.

Är mark i annat fall än i § 3 sagts oskiftad mellan byar och lägenheter, eller har vid samsjodelning å lägenhets ägor någon del förblivit samfälld, äge envar delägare själv idka jakt å den samfällda marken, men ej må han, såvitt ej annorlunda mellan delägarene överenskommit, medgiva annan rätt att jaga därstädes.

§ 5.

Å landskapet tillhörig eller av detsamma disponerad mark må jakt icke idkas utan behörigt tillstånd.

§ 6.

Ute på öppna havet samt i skärgården på klippor och skär, som viss lägenhet icke tillhöra och beträffande vilka icke är eller varder annorlunda stadgat, vare jakt för envar av rikets invånare tillåten.

§ 7.

Den, som äger fäg, have icke jakträtt därå, med mindre han äger mark därintill.

Den, som äger mark å bägge sidor om väg, have, ändock han icke äger vägen, jakträtt därå.

Går vägen i gränsen mellan skilda ägares mark och äger ingen av dem vägen, have envar av dem jakträtt därå.

§ 8.

Å mark, vilken såsom tvistig blivit ställd under förbud att nyttjas, må icke någon av de tvistande utan föregående överenskommelse härom jaga.

§ 9.

Är genom urminnes hävd eller genom särskilt stadgande, dom, skattläggning eller på annat lagligt sätt annorlunda om jakträtt bestämt, än i denna lag säges, lände det till efterrättelse.

§ 10.

Vilja ägare eller innehavare av skilda lägenheter, vilkas ägor gränsa mot varandra, av dem bilda ett gemensamt jaktområde med ordnad jaktvård eller därstädes anlägga och underhålla inrättning för jaktvårdens tillgodo-seende, upprättade därom skriftligt samt av kända och trovärdiga personer bevitnat avtal. Sådant avtal bör innehålla bestämning om viss tid, ej under fem år och ej över tjugufem år, varunder avtalet skall gälla samt om och i vad mån enskild delägare må å området idka jakt eller huruvida jakträtten å detsamma till annan man eller jaktvårdsförening får överlätas ävensom i varje fall huru jaktvården å området skall handhas.

Är sådant avtal ingånget och innehåller det icke någon mot denna eller allmän lag stridande bestämning, må stadfästelse därå av domstol meddelas. Sedan have enskild delägare icke annan jakträtt å någon del av det område än i avtalet bestämts och må efter stadfästelse vunnen ägande-, besittnings- eller panträtt till någon av de lägenheter, av vilka ett gemensamt jaktområde bildats, icke berättiga till brytande av det därom träffade avtal, innan den överenskomna tiden tilländalupit.

Domstol åligger att för varje kommun föra register över dylika avtal och

därom lämna utdrag åt envar, som sådant åstundar.

§ 11.

Avtal, varigenom jakträtten å jordlägenhet utleges, skall ingås skriftligen med vittnen på viss tid, ej över tjugufem år, och mot årlig lega; sker annorlunda, vare såväl jordägaren som legotagaren berättigad att avtalet bryta.

Dylikt avtal må ej anses innefatta rätt till jakt å gårdstomt, i park eller trädgård, som inom området ligger och ej tillhör legogivaren.

§ 12.

Skadedjur, som varhelst det vara må, i fritt tillstånd tillfälligtvis av någon anträffas, får av honom dödas eller fångas och behållas, såvitt det icke strider emot de bestämmelser, som gälla angående fredning av djurlivet inom skyddsområde eller mot stadgande om fredning av visst djurslag, vilket utfärdats med stöd av landskapslagen om naturskydd.

Med skadedjur avses här säl, duvhök och sparvhök.

§ 13.

Faller anskjutet vilt å annans mark, må det av skytten därstädes upptagas.

Är det fällda villebrådet älg, må den jagande endast i närvaro av två ojäviga vittnen bortföra djuret och vare han dessutom pliktig att sist å andra dagen, sedan djuret fälldes, om förhållandet underrätta jakträttsinnehavaren eller den, som marken innehar. Försummar den jagande något därav, vare ansedd såsom den, vilken olovligen jagar å annans jaktområde.

Går under lovliga förhållanden anskjuten älg in på annans mark eller jaktområde, har innehavaren härav icke rätt att hindra förföljande och dödande a v densamma.

Villebråd, som anträffas dött, tillfalle landskapet, om det då var fridlyst, men eljest jakträttsinnehavaren. Lag samma vare beträffande villebråd, som anträffats så illa sårat eller eljest åkadat, att det befunnits nödigt att döda detsamma.

§ 14.

Vid jakt å område, som innehaves av annan, vare jakträttsinnehavaren eller den jagande skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig av honom själv eller av annan, vilken han givit lov att jaga, eller av vid jakten använda biträden eller hundar.

§ 15.

Inkommer djur, som skadligt är, i gård eller trädgård, have den, som där

721

bor eller trädgården innehar, så ock deras folk rätt att djuret infånga eller döda samt behålla, ändock att jakträtten tillkommer annan.

Till skadliga djur räknas enligt detta lagrum räv, hare, hermelin och vessla ävensom björktrast, kråka, duvhök, sparvhök och uv.

§ 16.

Jakt å älg vare inom landskapet tillåten under en tid av 30 dygn med av landskapsnämnden för visst område och år meddelat tillstånd. Tidpunkten för jaktens begynnande och avslutning bestämmes av landskapsnämnden med iakttagande av att jakten om möjligt bedrives å snötäckt mark och att jakttiden utgår senast den 20 december.

Ansökan om rätt till älgjakt skall till landskapsnämnden inlämnas senast den 20 oktober och angiva antalet älgar, som sökanden önskar fälla. Ansökan bör åtföljas av utredning om att sökanden innehar jakträtten å ett sammanhängande område av minst trehundra hektar samt att han disponerar över för älgjakt lämpat gevär och genom bevis av en av landskapsnämnden godkänd person visat förmåga att nöjaktigt behandla detsamma. Är jaktområde å holme av mindre vidd än ovan sagts eller avser sökanden att bedriva jakten uteslutande å honom tillhörig mark av mindre vidd, pröve landskapsnämnden, om jakträtt kan medgivas.

Uti tillståndsresolutionen skall angivas det högsta antal älgar, som får fällas.

Älgkalv under 1 år må icke fällas.

Vid jakt efter älg må endast användas refflat kulgevär av minst 8 millimeters kaliber, varvid dock helmantlad kula icke må nyttjas.

§ 17.

Av tillstånd till älgjakt må ej göras bruk, innan landskapsnämndens tillståndsresolution företetts länsmannen i distriktet. Den, som sådant tillstånd erhållit, bör senast femton dagar efter jakttidens utgång till länsmannen överlämna av kända och trovärdiga vittnen styrkt uppgift över antalet fällda älgdjur och älgkor samt tillika erlägga etthundra mark för varje fälld älg för att till landskapsnämnden översändas.

§ 18.

Jakt å svan, hona och årsunge av ejder och svärta, gravand, salskrake, tjäder, orrhöna, rapphöna, hjärpe, snöripa, fasan och vaktel är tillsvidare ej tillåten under någon tid av året.

§ 19.

Jakt å annat nyttigt villebråd vare tillåten under följande tider:

mom. 1. 1/10 - 31/5 jakt å alla, sjöorre och skäggdopping.

" 2. 1/4 - 20/4 " " hane av storskrake och knipa.

" 3. 10/5 - 31/5 " " hane av ejder, svärta, stor- och småskrake
eller pracka, brunand och vigg ävensom jakt å
morkulla.

" 4. 1/9 - 31/11 " " gräsand, bläsand, stjärtand, skedand, knipa,
sothöna, beckasin, morkulla och vildduva.

" 5. 1/10 - 30/11 " " stor- och småskrake, brunand och vigg.

" 6. 1/10 - 31/1 " " orrtupp.

" 7. 1/11 - 31/1 " " räv och hare; dock vare jakt efter räv tillåten
även under återstoden av året utan användning
av hund.

" 8. 1/12 - 31/12 " " ekorre.

" 9. hela året " " bisamrätta.

Dock vare frukt- och grönsaksodlare berättigade att jämväl under övriga
tider avliva hare inom odlingsområde. Enahanda rätt kan av landskapsnämnden
beviljas ägare av skogskulturer i annars kala eller lövskogsklädda skogs-
marker, där av haren förorsakade skador äventyra kulturernas fortbestånd.
Sålunda erhållen fångst må dock ej till salu hållas.

Likaså äge landskapsnämnden rätt att för en tid av högst 5 år i sänder
antingen för landskapet i dess helhet eller i viss eller vissa delar därav
efter mark- eller vattenägarens hörande fridlysa sådant vilt, vars bestånd
kan anses vara hotat, eller avsevärt nedgått. Landskapsnämnden kan även för
en tid av högst 2 år upphäva fridlysningen, eller förlänga jakttiden för
sådant vilt, som genom alltför riklig förekomst förorsakar skada.

Det vare förbjudet att under skyttefärd i båt medföra vettar, som använ-
das vid skytte av sådana fågelarter, vilka då äro fridlysta.

Från och med den 31 maj till och med den 31 augusti är inom landskapet
all jakt å nyttigt villebråd förbjuden förutom å räv och bisamrätta.

§ 20.

Ägg av i §§ 18 och 19 fridlysta fåglar må icke tagas ur bo eller förstö-
ras. Dock må landskapsnämnden, efter jaktinspektörens hörande, meddela till-
stånd att taga ägg av fridlysta vattenfåglar å platser, där rationell vård
av sådan fågel för äggens skull bedrives ävensom för utplantering av visst
djurslag å annan plats medgiva jakträttsinnehavare rätt att infånga eljest
fridlyst villebråd.

§ 21.

Angående fridlysning av djurvärlden inom skyddsområde, som tillkommit med stöd av landskapslagen om naturskydd, samt av särskilda djur, vilka icke ovan betecknats såsom fridlysta, stadgas i sagda lag.

§ 22.

Har någon utsatt i fritt tillstånd sådant nyttigt vilt, som förut icke funnits i landskapet eller orten och ej omnämnes i § 18 samt härom låtit kungöra uti sådan i landskapet utkommande tidning, vari allmänna förfoganden rörande landskapet böra publiceras samt genom anslag i kommunalfullmäktiges samlingsrum, vare varje annan förbjuden att under loppet av närmast följande fem år å den orten jaga sådant villebråd.

Kungörelsen bör årligen förnyas.

§ 23.

Under fridlysningstid må med 1 mom. 2 medgiven avvikelse ingen innehava villebråd, som ej är på föreskrivet sätt märkt. Likaså vare förbjudet att av djur, som någon tid av året är fridlyst, innehava oberedda skinn, som icke äro försedda med här stadgat märke, därest ej bindande bevis över deras lagliga åtkomst föreligger.

Senare än 4 dagar efter fridlysningstidens ingång må märkning av villebråd, som dödats inom landskapet, äga rum blott då detsamma beslagtagits för försäljning. Plockad fågel må icke märkas.

Omärkt, plockad fågel, av vad slag det vara må, må icke försändas, saluföras eller hållas på lager.

Skinn av räv, som hållits å farm och där avlivats eller dött, skall av villebrådsmärkare på grund av intyg, utfärdat av två trovärdiga personer, märkas med särskilt av landskapsnämnden utdelat villebrådsmerke. Har djuret blivit märkt med å öra tatuerat ägarmärke eller stamboksmärke, är dess märkning med förenämnda villebrådsmerke icke av nöden.

Vid märkning av villebråd skall å näbb av fågel eller öra av däggdjur medelst metalltråd anbringas av landskapsnämnden fastställd blyplomb sålunda, att den ej kan löstas utan att metalltråden avskäres. Ifall villebråd, som bör märkas, är styckat, skall plomb på lämpligt sätt fästas vid varje stycke.

Märkning verkställs av polismyndighet, som därför uppbär avgift enligt av landskapsnämnden fastställd taxa.

Märkare av villebråd skall årligen före utgången av februari månad till

landskapsnämnden insända uppgift över villebråd, som under föregående kalenderår märkts med uppgivande av art och antal.

§ 24.

Under tiden från och med den 1 februari till och med den 31 oktober må hund begagnas endast under lovlig tid vid jakt och skytte av fågel.

§ 25.

Ej må någon utan lov skrämma eller mota villebråd från annans jaktområde; dock vare ej hinder för den, som jorden innehar, att därifrån bortskrämma eller bortdriva villebråd i den mån sådant erfordras för avvärjande av skada eller olägenhet.

§ 26.

Bulvan för fågelskytte må ej utan lov uppsättas närmare annans jaktområde än 200 meter.

§ 27.

Med skjutgevär eller fångstredskap må icke någon utan tillstånd av jakt-rättsinnehavaren, i annat fall än i 13 och 31 §§ säges, färdas över annans jaktområde annorstädes än å till allmänt begagnande upplåten väg, med mindre ur omständigheterna framgår, att det sker i lovliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

§ 28.

Det vare förbjudet
att för fångst använda förgiftat lockbete;
att för fångande av annat nyttigt vilt än bisamrätta använda giller, av vad slag det vara må;
att för jaktbruk, annat än för säljakt i öppna havet eller vid jakt uti havsbandet, använda gevär av militärmodell;
att från maskindriven eller bogserad farkost bedriva jakt efter sjöfågel;
samt
att vid jakt efter sjöfågel använda sådant hagelgevär, som kan laddas med mer än 2 skott.

Utan hinder av vad ovan säges vare tillåtet att använda fosformos för dödande av kråkor samt sax för fångst av bisamrätta, havstrut och gråtrut. Sådant sax skall dagligen efterses.

§ 29.

Skada, som av älg orsakas å växande gröda, eller stackad säd eller foder, ersättes av landskapet.

160
181 Ersättningsanspråk skall anmälas hos länsmannen i orten och bör härtill fogas skriftligt intyg av tvenne tillförlitliga personer däröver, att älgen orsakat anmälaren skada, ävensom när och på vad sätt detta skett, varefter syn och värdering av skadan bör av länsmannen jämte tvenne av honom utsedda allmänt förtroende åtnjutande sakkunniga personer verkställas samt därvid noga utredas att den skada, som skall värderas, orsakats enbart av älger. Värdering av skada å växande gröda skall äga rum tidigast fjorton dagar före den sedvanliga skördetiden samt av annan skada inom möjligast korta tid efter det densamma vållats. Över syneförrättningen skall uppgöras instrument, vari bör angivas skadans storlek och det föreslagna ersättningsbeloppet ävensom för förrättningen utgående arvode och kostnaderna för densamma.

De sålunda tillkomna handlingarna skall länsmannen jämte sitt eget yttrande insända till landskapsnämnden, som äger bestämma om och i vad mån ersättning för skadan skall utgivas.

§ 30.

Om straff för den, som jagar på olaga tid eller olovligen jagar å område, där han ej har jakträtt, eller överskrider den jakträtt honom tillkommer såsom delägare i samfällt jaktområde eller på grund av avtal om bildande av gemensamt jaktvårdsområde, eller enligt jaktarrende eller särskilt tillstånd, stadgas i strafflagen.

Den, som ådömes straff i fall, som uti denna paragraf nämnas, kan samtidigt för bestämd tid, högst tre år, förklaras förlustig sin rätt att erhålla jaktkort, samt, om han redan har jaktkort, förlustig detsamma.

§ 31.

Anträffas hund under jakttid lös i skog eller på fält inom främmande jaktområde, där villebråd har tillhåll, må jordägaren, legotagaren eller jaktättsinnehavaren på tjänligt sätt avlägsna hunden, dock utan att tillfoga densamma skada.

Har vid lovlig jakt med hund drevet delvis kommit in på annans mark, må drevet icke avbrytas, och vare jägaren berättigad att med oladdat vapen beträda densamma för fasttagande av hunden.

Vill jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren annat än i 2 mom. nämnt fall omhändertaga sådan hund, som i 1 mom. säges, vare det tillåtet. Underrättas dock därom, så snart ske kan, hundens ägare, om denne är känd och vistas på orten, samt i annat fall vederbörande polismyndighet. Önskar

ägaren återfå hunden, löse den inom sex dagar från det meddelande om dess omhändertagande gjorts honom eller inom fjorton dagar, efter det meddelande gjorts till polismyndigheterna, sagda dag oräknad, med etthundra mark, med tillägg av underhållakostnadsersättning fem mark för dagen, eller have förverkat hunden till tillvaratagaren. Så länge hunden är i dennes värjo, have dock förra ägare rätt att densamma återfå mot erläggande av ovan angiven lösen och ersättning.

Har hund under tiden från och med den 1 februari till och med den 31 oktober anträffats lös, såsom i 1 mom. sagts, vare jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren berättigad att döda den, därest han icke vill taga den till vara, men vare skyldig senast på andra dagen därefter underätta ägaren eller ortens polismyndighet därom, om han icke vill anses saklöst hava dödat djuret.

Den, vars hund under tiden från och med den 1 februari till och med den 31 oktober kringströcker å mark, där villebråd kunde uppehålla sig, eller under tiden från den 1 februari till och med den 31 juli längs stränder, där villebråd har tillhåll, straffes med högst 20 dagsböter, därest han icke kan visa, att han ej varit försumlig med avseende å vården av sin hund.

Den, som medtager hund å holmar och skär under sjöfågelns häckningstid eller under tiden från och med den 15 april till och med den 31 juli, vare förfallen till straff, icke överstigande femtio dagsböter, såframt hunden icke medtagits för bärgning av fågel vid lovligt skytte.

§ 32.

Bryter någon eljest emot stadgandena i denna lag, straffes med högst femtio dagsböter eller med fängelse i högst tre månader. Är olovligen fältt, jagat eller fångat villebråd älg, vare bot minst femtio dagsböter.

Vad som genom olovlig jakt åtkommits, eller dess värde vare förverkat och tillfalle jakträttsinnehavaren, om denne då själv varit berättigad att tillägga sig detsamma, men eljest staten.

§ 33.

Jordägare och jakträttsinnehavare äge döda katt, som anträffas å hans ägor eller jaktmark, på minst trehundra meter från bostadstomt.

§ 34.

Förbryter sig barn under femton år mot vad i denna lag stadgas, varder för sådant okynne varnat och på lämpligt sätt tillrättavisat av föräldrar, målsmän och husbonde. Ådagalägger dessa efterlåtenhet däri, så att okynnet

upprepas eller övertygas de hava haft kännedom därom, men icke sökt allvarligen avstyra detsamma, svare själva föräldrarna för gäldande av skadeståndet.

§ 35.

Är genom brott, varom i denna förordning stadgas, allenast enskilds rätt förnärmat, må brottet ej åtalas av allmän åklagare, där ej målsäganden anmält det till åtal.

§ 36.

Av den, som på bar gärning beträdes med olovlig jakt, må målsäganden eller den, åt vilken han sin rätt uppdragit, såsom vedermåle taga bössa, jakttyg och hundar; och få dessa behållas intill dess säkerhet för gäldande av skadestånd blivit ställd.

Hör brottet under allmänt åtal, äge allmän åklagare samt polismyndighet rätt att vedermålet behålla, intill dess säkerhet även för böter blivit ställd.

Enahanda rätt tillkomme målsägande samt, om brottet underlyder allmänt åtal, jämväl allmän åklagare eller polismyndighet i alla de fall, då överträdelse av denna landskapslag skett.

§ 37.

För skogs- eller jaktvården å kronans eller landskapets mark anställd tjänsteman, betjänt och edsvuren skogsvakt, så ock enskild jaktvårdare eller för jaktvården anställd person, som avlagt ed, äge i mål, som angår förbrytelse mot denna landskapslag och av honom angives, själv vittna på sätt sådant genom 11 § 17 kap. R.B. är kronobetjänt tillåtet.

§ 38.

De avgifter, som uppbäras för fällda älgar, äger landskapsnämnden använda för främjande av jaktvård.

§ 39.

Genom denna landskapslag upphävas landskapslagen om jakt i landskapet Åland, utfärdad den 8 juni 1925 samt alla de landskapslagar, genom vilka förstnämnda landskapslag ändrats.

Med hänsyn till vad ovan framhållits får utskottet värdsamt föreslå
att närslutna förslag till landskapslag om
jakt i landskapet måtte av landstinget antagas.

Mariehamn den 19 november 1942.

På stora utskottets vägnar:

Närvarande i utskottet: ordföranden Bengtz samt ledamöterna Bertell, Holmqvist, Oskar Holmström, Larson, Lundqvist (delvis), Lennart Mattsson (delvis), Nordström, Påvals, Wilén samt suppleanterna Carl Holmström (delvis) och Karl Husell (delvis).